

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **JUDr. J.**, bytom F., proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru Košice, Krajský dopravný inšpektorát**, Kuzmányho č. 8, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-39/DI-1-2010 zo dňa 15.4.2010 v spojení s oznámením o oprave zo dňa 11.5.2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/11666/2010-53 zo dňa 27.1.2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/11666/2010-53 zo dňa 27.1.2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. KRP-39/DI-1-2010 zo dňa 15.4.2010 v spojení s oznámením o oprave zo dňa 11.5.2010, ktorým žalovaný zamietol

odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach č. p. ORP-P-1386/1-ODI-2009 zo dňa 15.12.2009 o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) a uložení pokuty § 22 ods. 2 zákona o priestupkoch vo výške 33 eur. O trovách konania krajský súd rozhodol tak, že žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu bol v medziach zákona o cestnej premávke i zákona o priestupkoch. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva, že žalobcovi bola uložená pokuta za neuposlušnosť pokynu vyplývajúceho z dopravnej značky a za nerešpektovanie vodorovného dopravného značenia, pričom nebolo rozhodujúce a podstatné, či sa tohto konania žalobca dopustil na miestnej komunikácii (parkovisko vo vlastníctve obce) alebo na parkovisku v súkromnom vlastníctve. Podstatnou bola podľa krajského súdu skutočnosť, že neuposlúchol a nerešpektoval riadne vyznačené dopravné značenie dopravnými značkami. Zo žiadneho ustanovenia cestného ani iného zákona nevyplýva, že by dopravné značenie vodiči boli povinní rešpektovať len na miestnych komunikáciách vo vlastníctvach obce, no nie vo vlastníctve súkromnej osoby.

Za nedôvodnú považoval námietku žalobcu, že opísaný skutok nespĺňal definíčné znaky pojmu priestupok, pretože skutok, ktorého sa žalobca dopustil, tak ako bol opísaný v správnom rozhodnutí, je podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona o priestupkoch priestupkom proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. K námietke žalobcu, že polícia Mesta Košice ho kontrolovala v rozpore so zákonom poukázal na ustanovenie § 3 ods. 1 písm. f/ zákona č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii, v zmysle ktorého obecná polícia objasňuje priestupky, ak tak ustanovuje osobitný predpis, prejednáva v blokovanom konaní priestupky ustanovené predpisom a priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky spáchané neuposlúchnutím pokynov vyplývajúcich z dopravných značiek zákazu zastavenia, státia, vjazdu, odbočovania, ďalej prikázaného smeru jazdy a obchádzania, vyhradené parkovisko... a parkovisko.

Proti rozsudku podal žalobca odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že sa rozhodnutia žalovaného i prvostupňového správneho orgánu zrušujú a vracajú na ďalšie konanie. Nesúhlasil s názorom krajského súdu, že nie je podstatné, či neuposlúchol pokyn vyplývajúci z dopravnej značky a nerešpektoval vodorovné dopravné značenie na miestnej komunikácii alebo na parkovisku v súkromnom vlastníctve. Trval na tom, že mestská polícia nebola oprávnená objasňovať priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ktorého sa mal dopustiť, pretože s prihliadnutím na § 25 ods. 1 písm. o/ zákona č. 8/2009 Z.z. o priestupok vyplývajúci z § 22 ods. 1 písm. k/ zákona o priestupkoch ide iba vtedy, ak sa ho priestupca dopustí na parkovisku patriacemu mestu a nezaplatí poplatok za parkovanie. Zákon podľa neho explicitne ustanovuje, aké parkovisko je miestnou komunikáciou a z § 4b ods. 1 zákona o pozemných komunikáciách v spojení s § 1, § 2 ods. 1 cestného zákona miestnou komunikáciou je parkovisko vo vlastníctve obce, nie však iné parkovisko. Preto je aj dôležité pre posúdenie oprávnenosti žalobcovho nároku poukázať na nájomný – súkromnoprávny vzťah medzi prenajímateľom parkovacieho miesta (Správou majetku mesta Košice, s.r.o.) a nájomcom – žalobcom. Dodal, že nezaplatenie parkovacieho poplatku nemali správne orgány ani krajský súd preukázané, v spise sa nenachádza ani žiadne doklad, z ktorého by vyplývala splatnosť poplatku za parkovanie.

Krajskému súd žalobca vytýkal, že sa nevysporiadal s tvrdením žalobcu, že poplatok za parkovanie bol zrušený v oblasti verejného práva a zákon č. 582/2004 Z.z. uloženie takéhoto poplatku neumožňuje. Preto je podľa názoru žalobcu ustanovenie § 25 ods. 1 písm. o/ cestného zákona obsolentné. Trval na tom, že konanie opísané ako priestupok nespĺňa definičné znaky pojmu priestupok, pretože nie je konaním, ktoré by v zmysle § 2 ods. 1 zákona ohrozovalo záujem spoločnosti, nakoľko ku konaniu došlo na súkromnom pozemku právnickej osoby. Rozsudok krajského súdu je podľa jeho názoru nepreskúmateľný, pretože súd sa v ňom vôbec nevysporiadal so žalobnými dôvodmi v súvislosti s § 4b ods. 1 zákona o pozemných komunikáciách, že neexistuje žiaden dôkaz o tom, že by žalobca nemal uhradený poplatok za parkovanie a ani dôkaz, kedy mal byť tento splatný, pričom splatnosť, výška a miesto splatnosti sú podstatnými a rozhodujúcimi skutočnosťami pre rozhodnutie o vine za nezaplatenie parkovacieho poplatku.

Žalovaný správny orgán vo vyjadrení k odvolaniu zotrval na svojom stanovisku o zákonnosti správneho rozhodnutia a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 14. februára 2012 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného vyplýva, že Mestská polícia Košice postupom podľa § 60 ods. 3 písm. d/ zákona o priestupkoch oznámila príslušnému ODI v Košiciach dňa 27.8.2009 spáchanie dopravného priestupku, ktorého sa mal dopustiť žalobca tým, že dňa 18.8.2009 na Strojárskej ulici č. 19 v Košiciach v čase od 13.30 do 13.45 hod. parkoval s vozidlom Honda EČV K. v zóne s plateným parkovaním bez platného parkovacieho lístka, čím porušil ustanovenie § 25 ods. 1 písm. o/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z.z.“) a týmto konaním sa dopustil priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona o priestupkoch. Mestská polícia s oznámením o priestupku prvostupňovému správneému orgánu zároveň predložila správu o výsledku objasňovania priestupku, zápisnice zo dňa 18.8.2009 o podaní vysvetlenia mestskými policajtmi, záznam vyjadrenia žalobcu zo dňa 18.8.2009 a fotodokumentáciu.

Okresný dopravný inšpektorát Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice následne vydal v rozkaznom konaní podľa § 87 zákona o priestupkoch rozkaz o uložení sankcie za priestupok pod č. p. ORP-P-1386/1-ODI-2009 zo dňa 25.9.2009, ktorým rozhodol, že žalobca porušil § 25 ods. 1 písm. o/ zákona č. 8/2009 Z.z., pretože dňa 18.8.2009 v čase od 13.30 do 13.45 hod. zastavil a stál so svojim vozidlom na parkovacom mieste označenom dopravnou značkou IP-17 (parkovisko – parkovacie miesta s plateným státím) bez platného

parkovacieho lístka, za čo ho uznal vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona o priestupkoch a uložil mu za to pokutu vo výške 33 eur.

Rozkaz napadol žalobca odporom, čím došlo k zrušeniu vydaného rozkazu zo zákona. Prvostupňový správny orgán preto vec prejednal na ústnom pojednávaní dňa 17.12.2009, ktorého sa žalobca zúčastnil, bol riadne poučený v zmysle § 73 ods. 1 a 2 zákona o priestupkoch a § 17 ods. 1 SP a mal možnosť vyjadriť sa ku skutkom, ktoré sa mu kládli za vinu. Správny orgán žalobcovi oznámil, že je obvinený zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona o priestupkoch, ktorého sa mal dopustiť tým, že:

- zastavil a stál na parkovacom mieste označenom dopravnou značkou IP-17 bez platného parkovacieho lístka
- nerešpektoval vodorovné dopravné značenie V-10a (čo vyplynulo z predloženej fotodokumentácie).

Prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. p. ORP-P-1386/1-ODI-2009 zo dňa 15.12.2009 uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupkov podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona o priestupkoch, ktorých sa dopustil porušením ustanovení § 3 ods. 2 písm. b/ a § 25 ods. 1 písm. o/ zákona č. 8/2009 Z.z. a podľa § 22 ods. 2 zákona o priestupkoch mu uložil pokutu v sume 33 eur.

V odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu žalobca uviedol v totožné dôvody ako v žalobe a v odvolaní proti rozsudku krajského súdu.

Žalovaný napadnutom rozhodnutím konštatoval, že k spáchaniu priestupku došlo tak, ako bolo ustálené v prvostupňovom konaní. K námietkam žalobcu uviedol, že účastník cestnej premávky je predovšetkým povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky poslúchnuť pokyny vyplývajúce z dopravnej značky alebo zariadenia. Poukázal na čl. 5 druhého dielu prílohy č. 1 k vyhláške č. 9/2009 Z.z., v zmysle ktorej dopravná značka IP 17a informuje o povinnom platenom parkovacom státí a označuje parkovisko, kde je zastavenie a státie vozidiel povolené len za dodržania podmienok vyplývajúcich z použitej značky, inak je státie na takom mieste zakázané. Pripomenul, že § 25 ods. 1 písm. o/ zákona č. 8/2009 Z.z.

nekonkretizuje vlastníctvo plateného parkoviska; vodič preto nesmie zastaviť a stáť na žiadnom platenom parkovisku bez zaplateného poplatku za parkovanie. Odkaz na § 4b ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. považoval za vytrhnutý z kontextu, pretože uvedené ustanovenie definuje pojem miestna komunikácia, za ktorú sa považuje aj parkovisko vo vlastníctve obec, čo však neznamená, že iný priestor, kde je dovolené státie, riadne označený dopravnou značkou, ktorý nie je vo vlastníctve obce, nie je parkoviskom.

K námietkam o ingerencii verejnej moci do súkromnoprávneho vzťahu (vzťahu medzi prenajímateľom parkovacieho miesta a nájomcom) uviedol, že postup policajtov bol jednoznačne v súlade so zákonom a mestská polícia je oprávnená prejednávať v blokovom konaní priestupky špecifikované osobitným predpisom a priestupky, ktorých sa žalobca mal dopustiť, medzi ne patria.

Za nedôvodnú označil námietku žalobcu, že pri parkovaní postupoval v súlade s § 23 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z.z., teda zastavil a stál tak, aby ostatným vodičom neznemožnil výjazd z parkoviska, pričom už pred ním zaparkované vozidlá nerešpektovali vodorovné dopravné značenie. Žalovaný poukázal predovšetkým na časť uvedeného ustanovenia, ktorú žalobca opomenul citovať a to, že „ak sú na parkovisku vyznačené parkovacie miesta, vodič smie stáť len na nich“ a tiež na skutočnosť, že porušenie pravidiel inými vodičmi žalobcu neoprávňuje k tomu, aby ich porušoval tiež.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, ktorým žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupkov podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona o priestupkoch a o uložení pokuty vo výške 33 €, preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a konania im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Podľa § 3 zákona č. 8/2009 Z.z. účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v tomto zákone (ods. 1).

Účastník cestnej premávky je ďalej povinný

a) správať sa disciplinovane a ohľaduplne tak, aby neohrozil bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky, pritom je povinný prispôbiť svoje správanie najmä stavebnému, dopravno-technickému stavu cesty, situácii v cestnej premávke, poveternostným podmienkam a svojim schopnostiam,

b) poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia,

c) poslúchnuť pokyn, výzvu alebo príkaz policajta súvisiaci s výkonom jeho oprávnení pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, strpieť výkon jeho oprávnení, ako aj pokyny iných osôb, ktoré na to oprávňuje tento zákon alebo osobitný predpis (ods. 2).

V zmysle § 23 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z.z. pri zastavení a státi je vodič povinný prednostne použiť parkovisko tak, aby neobmedzoval ostatných účastníkov cestnej premávky. Pri zastavení a státi vodič je povinný čo najlepšie využiť parkovacie miesto a nesmie znemožniť ostatným vodičom vyjdenie z parkovacieho miesta. Rovnako nesmie zastaviť a stáť na mieste, kde by znemožnil vjazd a výjazd vozidiel. Ak sú na parkovisku vyznačené parkovacie miesta, vodič smie stáť len na nich.

V zmysle § 25 ods. 1 písm. o/ zákona č. 8/2009 Z.z. **vodič nesmie zastaviť a stáť na platenom parkovisku, ak vozidlo nemá zaplatený poplatok za parkovanie.**

V správnom súdnictve sa súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

V konaní nebolo sporné, že žalobca dňa 18.8.2009 v čase o 13.30 do 13.45 hod. v Košiciach na Strojárskej ulici zastavil a stál so svojim vozidlom značky Honda, EČV K. na parkovacom mieste označenom dopravnou značkou IP-17 (parkovisko – parkovacie miesto s plateným státím) a to bez platného parkovacieho lístka, navyše s vozidlom zastavil tak, že nerešpektoval vodorovné dopravné značenie V-10a – parkovacie miesta s kolmým státím.

Odvolačí súd nezistil žiadne pochybenia v napadnutom rozhodnutí ani v konaní, ktoré mu predchádzalo. Správne orgány postupovali v súlade so zákonom, keď žalobcu uznali vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákon o priestupkoch a pre porušenie ustanovení § 3 ods. 2 písm. b/ a § 25 ods. 1 písm. o/ zákona č. 8/2009 Z.z., za čo mu bola uložená pokuta podľa § 22 ods. 2 zákona o priestupkoch vo výške 33 €.

Rovnako nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami, ktoré sú totožné s námietkami odvolacími a dospel k správne názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Námietky žalobcu nepovažoval ani odvolací súd za relevantné a spôsobilé spochybniť ustálený záver. Z vyššie citovaných ustanovení nepochybne vyplýva zákaz platiaci pre každého vodiča zastaviť a stáť na platenom parkovisku bez zaplatenia. Parkovisko, kde svoje vozidlo zaparkoval žalobca bolo označené dopravnou značkou IP-17 a žalobca ako vodič bol jednoznačne povinný zaplatiť poplatok za parkovanie. K námietkam o tom, že v zmysle § 4b ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. sa parkoviskom rozumie len parkovisko vo vlastníctve obce, pričom on neparkoval na parkovisku obce, odvolací súd poukazuje na to, že uvedené zákonné ustanovenie nedefinuje to, čo je parkoviskom a čo nie, ale upravuje, čo sa považuje za miestnu komunikáciu. Žiadnym výkladom tohto ani iných ustanovení nemožno dospieť k záveru prezentovanému žalobcom, že priestupku sa dopustí len ten, kto bude stáť bez zaplatenia poplatku za parkovanie na platenom parkovisku vo vlastníctve obce. Práve naopak, logickým a gramatickým výkladom ustanovenia § 25 ods. 1 písm. o/

zákona č. 8/2009 Z.z. nemožno dôjsť k inému záveru ako k tomu, že každý vodič, ktorý chce stáť s vozidlom na parkovisku (akomkoľvek, bez ohľadu na jeho vlastníctvo) označenom dopravnou značkou IP-17, je povinný v zmysle § 3 ods. 2 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z.z. uposlúchnuť pokyn z tejto značky vyplývajúci, teda môže tu zastaviť a stáť len so zaplateným parkovacím lístkom. Ďalšie námietky žalobcu o potrebe skúmať súkromnoprávny vzťah medzi prenajímateľom parkoviska a nájomcom – vodičom a o ingerencii verejnej moci do súkromného práva sú absolútne nedôvodné a irelevantné. Súčasťou siete pozemných komunikácií sú napr. aj účelové komunikácie, ktoré môžu byť vo vlastníctve právnických či fyzických osôb – čo však neznamená, že na týchto komunikáciách neplatia žiadne pravidlá cestnej premávky. V súvislosti s právomocou orgánov policajného zboru a mestskej polície odkazuje odvolací súd na odôvodnenie rozsudku krajského súdu (str. 6 rozsudku), s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje. Námietku žalobcu, že v konaní nebolo preukázané, že žalobca nemal uhradený poplatok za parkovanie, keď neexistuje o tom žiaden dôkaz, odvolací súd považuje za nedôvodnú, keďže je logicky zrejmé, že ak by poplatok za parkovanie uhradený mal, mal by o tom doklad, ktorým by sa mohol prezentovať mestskej polícii, alebo kedykoľvek počas priestupkového konania ho predložiť.

K druhému skutku kladenému za vinu žalobcovi – porušenie vodorovného dopravného značenia V10a – odvolací súd uvádza, že jeho spáchanie žalobca nepopiera, bol jednoznačne preukázaný z fotodokumentácie tvoriacej súčasť administratívneho spisu žalovaného a v odvolaní k nemu nič neuviedol. Rovnako tak žalobca nenapádal druh a výšku sankcie, preto sa nimi odvolací súd nezaoberal.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech

v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému priznanie trov konania zákon neumožňuje.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 14. februára 2012

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová